

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689583296/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Jeg sagde: »Jeg skulde næsten tro, Du havde Ret. Er det ikke, som om vi, der brændemærkes med Hædersnavnet »Fritænkere«, vi, der hade Løgnen og derfor kaldes Nedbrydere – er det ikke, som om vi stadig forfølges af den samme Røst, der siger: »Søger ikke først Guds Rige, søger ikke først Saligheden, søger ikke først Menneskenes gode Mening, men søger kun Retfærdighed og Sandhed«. Ofte spurgte jeg mig selv: Hvorfor forfølger denne Røst mig? Er den ikke som en Tvangstanke, og har jeg nogen fornuftig Grund til at adlyde den? Jeg opnaar jo kun Had derved. Men desuagtet klinger den idelig i mine Øren. Heraf maa man slutte, at enten er den en sindsyg Forestilling, der strider mod Sjælens almindelige Stræben efter Lyst, eller den skyldes en ukendt Magt. Men da jeg ikke kan bevise det sidste, maa jeg foreløbig som den simpleste Hypotese antage det første«.

Her burde jeg vel have sagt Farvel, men atter fik min Disputerlyst Overhaand over mig, og jeg frygter for, at jeg ved min Bortgang viste mig som ved min Ankomst at være en af Voltaires blasfemiske Slægt.

Jeg sagde: »Sig mig engang, dersom nu Allah er til, hvad Religion skulle vi da tilhøre, enten den Religion, som ærer Allah, eller den Religion, som Allah ejer selv? Jeg mener det sidste; thi mod den højeste Erkendelse søger Manden. Men hvad er Allahs egen Religion? Er han Teist? Umuligt, thi ellers var han ikke den allerhøjeste. Allah tilbeder ingen Gud, altsaa er Allah Ateist. Og vil Du derfor efterfølge Allah, saa maa Du vorde Ateist«.

Med disse drillesyge Ord forlod jeg ham, og da vi saa en Araber i Silkekaftan med Krumsabelen i sit Bælte og en Koh-i-Noor lynende i sin Turban, sagde jeg til ham: »Hil Dig, Herre! Hvis Du er mellem dem, der vise vel imod fremmede, da belær os om denne Stad og Eders Religion. Vi ere komne fra Morgenrødens Hav, og søgende Sandheden drog vi derfra«.

Han svarede: »Saa komme I fra det Hav, hvoraf Eblis opstiger«.

Da blev jeg saare nysgerrig og raabte: »Held mig, at jeg traf paa Dig. Fortæl mig om Eblis alt, hvad Du ved«.

Og mens vi vandrede ud i Moskeernes By, fortalte han mig følgende: »Eblis er Slangen med den søde Stemme. Eblis er Blomsten med den giftige Duft. Eblis var mellem de Engle, der vare til, før

Jord blev skilt fra Vand. Dengang, da Jordens Dyr ikke vare til, da Drager, vingede Tyre og Løvekvinder græssede paa Himmeliens Eng, da var Eblis, og Eblis tilbød dengang Allah imellem Serafim og Cherubin. Men Allah byggede Verden. Da blev Eblis misundelig. I Afgrunden steg hun ned og grublede, thi hun vilde ogsaa være Skaber, men se, alt hvad hun udspandt – naar hun steg op til Lyset for at frembringe det, da saa hun, Allah havde alt frembragt det ved sin Magt. Da sad hun i Afgrunden i tusinde Aar i Hovmodspine og tænkte; men omsider skabte hun noget nyt: hun skabte Løgnen. Hun tænkte Ja og sagde Nej. Saaledes blev Løgnen skabt. Da steg hun triumferende frem og vilde hovmode sig over for Allah ved dette sit Værk; men Allah lod hende gribe og kastede hende i et Kobbartaarn, bundet for tusinde Aar. Da sad Eblis der og grundede i tusinde Aar, og derefter fandt hun paa noget nyt: hun opfandt Selvbedraget, og hun bedrog sig selv og troede, at hun angrede. Da sad Allah paa sin Perletrone imellem Serafim og Cherubin, og Englene dansede for hans Trone. Da sagde Gabriel, som hørte Eblis' Suk fra Kobbartaarnet: »Herre! Din er Himmelen og Jorden. Ak, ingen danser dog som Eblis«. Og Allah røstes og lod Eblis bringe for sit Aasyn. Og Eblis græd og bad, og Eblis dansede og sang. Da sagde Allah: »For din Graad giver jeg Dig to Tusinde Aar fri, og for din Dans giver jeg Dig to andre Tusinde Aar«. Og Allah sagde til Gabriel: »Naar de fire Tusinde Aar ere gaaede, da hav atter Kobbartaarnet til Røde; thi Allah kender Eblis«. Men Eblis gav de helligste Løfter og troede, at hun angrede. Men da hun kom bort fra Allahs Aasyn, da øvede hun atter sin Kunst, Løgnen, og bedrog alle andre og sig selv, og hun gjorde sig større end Allah, og hun sagde: »Jeg er Gud».

Hun er den, som de forblindede tilbede; hun kalder sig Kærlighed. Hun forførte Serafim og Cherubin; hun tager sig alle Navne, hun viser sig i Mandsskikkelse – derfor tro nogle, at hun er en Mand –; hendes ere de urene Engle, som stige op af Morgenrødens Hav og forføre de troende. Hun raser; thi hun ved, hun har kun en stakket Tid tilbage. Alt knirke Kobberdørene paa deres Hængsler, snart skal hun kastes derind, og da vil ingen Gabriel bede for hende».

Jeg sagde: »Jeg tør ej sammenligne mig med Gabriel; men hvis ej